

het verweer:

3.3 betwist buitengerechtelijke kosten verschuldigd te zijn, nu hij de zogeheten 14 dagen aanmaning d.d. 13 oktober 2016 niet heeft ontvangen. Voor het overige refereert hij zich aan het oordeel van de kantonrechter.

4. De beoordeling

4.1 betwist de verschuldigdheid van de hoofdsom, rente en administratiekosten niet. Veroordeling tot betaling van die bedragen moet dan ook volgen. Waar het in deze procedure feitelijk nog om draait is de vraag of buitengerechtelijke kosten verschuldigd is geworden. De kantonrechter stelt vast dat met de betaling van de facturen in verzuim is geraakt, dat dit verzuim na 1 juli 2012 is ingetreden zodat het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke kosten van toepassing is. Om aanspraak te kunnen maken op buitengerechtelijke kosten stelt artikel 6:96 BW de eis dat een zogeheten 14 dagen aanmaning verstuurd moet worden. stelt dat zij aan die eis voldaan heeft middels het versturen van de aanmaning d.d. 13 oktober 2016, Oude betwist evenwel de ontvangst daarvan. Dat betekent in beginsel dat niet voldaan is aan hetgeen bepaald is in artikel 3:37 lid 3 BW. De Hoge Raad is in zijn arrest van 14 juni 2013¹ daar dieper op ingegaan:

“Art. 3:37 lid 3 BW houdt, voor zover thans van belang, in dat een tot een bepaalde persoon gerichte verklaring, om haar werking te hebben, die persoon moet hebben bereikt. Met betrekking tot een schriftelijke verklaring geldt als uitgangspunt dat deze de geadresseerde heeft bereikt als zij door hem is ontvangen. Het antwoord op de vraag wanneer kan worden gezegd dat een verklaring door de geadresseerde is ontvangen, wordt noch in de wettekst noch in de daarbij behorende toelichting gegeven. Indien de ontvangst van de verklaring wordt betwist, brengt een redelijke, op de behoeften van de praktijk afgestemde, uitleg mee dat de afzender in beginsel feiten of omstandigheden dient te stellen en zonodig te bewijzen waaruit volgt dat de verklaring door hem is verzonden naar een adres waarvan hij redelijkerwijs mocht aannemen dat de geadresseerde aldaar door hem kon worden bereikt, en dat de verklaring aldaar is aangekomen. Als adres in vorenbedoelde zin kan in beginsel - behoudens andersluidend beding - worden aangemerkt de woonplaats van de geadresseerde in de zin van art. 1:10 BW, dan wel, indien de mededeling een zakelijke kwestie betreft, het zakelijke adres van de geadresseerde, en voorts het adres waarvan de afzender op grond van verklaringen of gedragingen van de geadresseerde mocht aannemen dat deze aldaar door hem kon worden bereikt, bijvoorbeeld diens postbus, e-mailadres of ander adres dat bij recente contacten tussen partijen door de geadresseerde is gebruikt.”

¹ HR 14 juni 2013 ECLI:NL:HR:2013:BZ4104